

Когато бѣше той на двадесѣтъ и чѣтъри години, случися въ еднѣ нощъ въ кѣща.—тѣ му пожауъ съ таково голѣмо стремленіе и скоростъ, чтоо господство му едва можа да пристигне да изскочне изъ прозореца само въ ношно-то си облѣкло. Въ единъ часъ всичко-то му иманіе станѣ на пепель; и ето ти го сиромахъ, беспомощенъ и безъ да знае, на что да ся захване. Зачтото, както ви казахъ, никога не бѣ научилъ нѣчто, съ което да може да ся поминува, а срамящеся да проси тамъ, гдѣ другъ пѣтъ бѣ живѣялъ толкосъ богато и роскошно. И така отиде въ едно село и поиска да ся хване ратай у одного селача, само колкото да прѣживява. Но откакъ поработеше само три четверти отъ часа, или доклѣ да отидеше въ нѣкое близно село, падаше уморенъ. Селачъ-тъ, като видѣ, че е много слабъ и че не ще може да му върши работѣ, распѣди го: истина, той имаше и рѣцѣ и нозѣ, но тѣ почти не служехъ ни на что. Найпослѣ не му остана другъ способъ за прѣхранѣ, освѣнъ да сѣди при пѣтища-та и да проси хлѣбъ отъ хора-та, кои прѣминувають оттамъ. Имайте всякога, дѣца мои, неговия примѣръ на память, и помнете слѣдуѣще-то изреченіе.

Праздность-та убива, а работеніе-то храни,
Да не мислите, че работеніе-то е трудно. На-